

κόσμου τοῦ ἐν χρήσει κατὰ τοὺς χρό-
νους τῆς βαρβαρότητος· εἰς τὸ βάθος
μεγάλῃ πυρᾷ ἐκ κορυφῶν δένδρων ἔκαιεν
εἰς εὐρυτάτην ἐστίαν· παρὰ τὴν ἐ-
στίαν νεαρός ἀκόλουθος καὶ πυργοδέ-
σποινα ὠραιότατος ἄκρας Ἰσταντο, ἡ
μὲν ὄρθια, ἐν στάσει τρόμου, ὁ ἕτερος
γονυπετῆς καὶ ὄμιλῶν περὶ ἔρωτος.
Εἰς τὴν ἐτέραν ἀίαν τῆς αἰθού-
σης, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θύρας ἠμνησεωγμέ-
νης ἐπεραίνετο ἰππότης ὑψηλοῦ ἀ-
ναστήματος, κατὰφρακτος ἐκ παν-
τοειδῶν ὄπλων· τὰ σκλήρα καὶ ἀ-
μείλικτα χαρακτηριστικά του εἶχον
καταστῆ σκληρότερα ἐκ τῆς ὀργῆς· τὸ
βλέμμα του κατέπιπτε βαρῶς ἐπὶ τῆς
γυναίκος, ἣν ἀπελίθου. Ὁ ἀκόλουθος
οὐδὲν ἔδλεπεν.

«Πάντα ταῦτα ἀπεικονίζοντο μετὰ
τοσούτης τέχνης, ὥστε ὁ Δοριμῶν διε-
τέλει ὑπὸ γοητείαν, ἀναμένων σχεδὸν
νὰ ἴδῃ τὴν σπάθην τοῦ πυργοδεσπό-
του ἐξερχομένου τοῦ σιδηροῦ κολεοῦ,
τὴν ἀποκοπέσαν κεφαλὴν τοῦ ἀκολού-
θου κυλιομένην ἐπὶ τοῦ τάπητος, καὶ
τὴν δέσποιναν συρομένην εἰς τὰ γό-
νατα καὶ ζητοῦσαν χάριν μετὰ δα-
κρύων. Ἴσως ὁ ἡμέτερος ἦρος ὑπέστη
τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐκ τῆς ἀναλογίας,
ἣν παρίστα ἡ θέσις τοῦ ἀκολούθου πρὸς
τὴν ἑαυτοῦ...»

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές) Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἰδε προηγούμενον φιλιάδιον)

Θ'

Μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ λόφου συνδιάλεξιν
ἢ πρὶν μελαγχολία τῆς νεάνιδος, ἣν κα-
τώρθου ἄλλοτε νὰ ἰσχυρῶς, ἐπανήλθε
σοφροτέρα καὶ μᾶλλον κατόρθος· ἐκ
νέου δὲ οἱ γονεῖς, ἰδίως ὁ πατήρ καὶ ὁ
ἀδελφός, ἤρξαντο μεριμνῶντες περὶ
αὐτῆς.

Ἡ νεαρὰ κόρη εἶχε καταστῆ ἀγνώ-
ριστος. Ἰσχυρῶς ἐπαισθητῆ ἤρξατο χρω-
ματίζουσα τὰς παρεῖας αὐτῆς, ὠμίλει
ὀλίγον, ἄλλοτε δὲ, ἐνῶ προσεπάθει νὰ
κατανικήσῃ τὴν κατατρώγουσαν αὐτὴν
ἠδεῖαν ὀδύνην, θρυβοῦσα, γελῶσα καὶ
ἀστεϊζομένη, αἴφνης ἐσώπα, τὸ βλέμμα
ἔχουσα ἀπλανές καὶ ὡσεὶ προσηλωμένον
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου· δάκρυ δὲ ἐ-
φαίνετο ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς, βρα-
δέως λειβόμενον ἐπὶ τῶν παρεῖων τῆς.

Ἡμέραν τινὰ ἐκάθητο μετὰ τοῦ ἀδελ-
φοῦ τῆς ἐν τῷ δωματίῳ τῆς. Εἶχον μίαν
τῶν ἀδιαφόρων ἐκείνων καὶ περὶ παντεῶν
ἀντικειμένων συνομιλίαν, ὁ δὲ Ἀχμέτ,

βλέπων τὴν ἀδελφὴν του λαλοῦσαν με-
τὰ ζωηρότητος, παρηγορεῖτο ὑπὸ τῆς ἰ-
δίας, ὅτι ἡ νέα θάπηλάσσετο τῆς ἀγνώ-
στου ἀσθενείας.

Αἴφνης, χωρὶς οὐδὲν νὰ τὸ περι-
μῆν:

— Ἀλλὰ τί γίνεται ὁ Πέτρος, ἀ-
δελφέ; ἤκουσε ἐρωτῶσαν τὴν ἀδελφὴν
του μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Καλὰ εἶναι, εἶπε, παραχθεῖς προ-
φανῶς διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἐρωτή-
σεως.

— Τὸν βλέπεις; ... τὸν βλέπεις;...
ἠρώτησεν ἐκ νέου ἡ Καλλιῆ, ἐνῶ συγ-
χρόνως ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐξωγρα-
φεῖ-ὁ τι, ὄμιον φρόνιμ καὶ ζηλοτυπία,
οἱ δὲ ὀφθαλμοῖτις ἔλαμπον ἐξ ἐπιθυμίας.

— Τὸν βλέπω καθ' ἑκάστην σχεδόν,
ἀδελφέ. Μερῶς περὶ σοῦ, περὶ...

— Περὶ ἐμοῦ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις με-
τ' ὀφθαλμοῦς σπινθηροβολοῦντας ὑπὸ χαρᾶς.

— Ναί, περὶ σοῦ, περὶ τοῦ πατρός
μας, περὶ τῆς μητρός μας...

— Ἄ! καὶ περὶ τοῦ πατρός μας,
καὶ περὶ τῆς μητρός μας... ἐπιθύρῃσεν ἡ
νεάνις δυσαρεστηθεῖσα.

Καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς κατέπεσεν ἀπελ-
πὶς ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Λοιπὸν σὺ τὸν βλέπεις... τὸν ἀ-
γαπᾶς πάντοτε;...

— Πάντοτε· εἶναι φίλος μου, ἀδελφός
μου.

— Φίλος σοῦ, ἀδελφός σοῦ μόνον;
Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἰδικός μου;... Διατί
δὲν εἶναι καὶ ἰδικός μου, ἐνῶ ἦτο ἄλ-
λοτε;...

— Μήπως καὶ τώρα δὲν εἶσαι;

— Ὡραία τῆ ἀληθείας! Ἀλλ' ἔχω νὰ
τὸν ἴδω τόσον καιρὸν, ἐνῶ ἄλλοτε εἴμεθα
πάντοτε μαζὶ!

— Καὶ δὲν ἠξεύρεις ὅτι δὲν εἶσαι
πλέον ἡ μικρὰ κόρη; Τώρα πλέον ἐγεί-
νες μεγάλη, καὶ ἐννοεῖς, πιστεύω, ὅτι δὲν
συγχωρεῖσαι, δὲν εἶναι δυνατόν...

— Δὲν εἶναι δυνατόν!... Καλὰ!...

Ποῖος σὲ εἶπε νὰ μὲ τὸν φέρῃς εἰς τὴν
οἰκίαν, νὰ τὸν γνωρίσω, νὰ συνειθίσω νὰ
τὸν βλέπω;... Διατί, Ἀχμέτ, μὲ ἔκα-
μες δυστυχῆ;... τί σοῦ ἔπαισα; Ἐγὼ
πάντοτε σὲ ἠγάπων καὶ ποτὲ δὲν σὲ ἐ-
πείρασα, δὲν σὲ ἐβλάψα εἰς τίποτε. Διατί
σὺ θέλεις τὸ κακόν μου, Ἀχμέτ, τὸν
θάνατόν μου! ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχῆς κόρη,
ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.

— Ἀδελφὴ μου, καλὴ μου ἀδελφὴ,
παραληρείς! τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Ἀχ-
μέτ θορυβηθεὶς ἐπὶ τῆς πυρετώδους ἐκείνης
καταστάσεως τῆς Καλλιῆς.

Ἀλλ' αἴφνης ἡ νέα, ἐγερθεῖσα καὶ
πλησιάζουσα πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς, ἔλα-
βεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καί, ἀτενίζουσα
αὐτῷ μετ' ὀφθαλμοῦς πλήρεις δακρύων:

— Ἀχμέτ, ἀδελφέ! εἶπεν ἡρέμα. Ἄφ'
ὄτου δὲν βλέπω τὸν Πέτρον, δὲν εἶ-

μαι καθόλου ἠσυχῆς. Νομίζω ὅτι κατὶ
μοῦ ἔκειψεν ἀπ' ἐδῶ, νομίζω ὅτι ἐπῆρε
τὴν καρδίαν μου μαζὶ του... εἰνεῖνα κα-
κὴ! δὲν ἀγαπῶ καὶ σὲ! καταλαμβάνεις
εἰνεῖνα κοκῆ.

Κύψασα ἐξ πρὸς τὸ οὖς τοῦ ἀδελ-
φοῦ τῆς.

— Θέλεις, ἀδελφέ μου, νὰ ποθῶναι;
τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς σπαρταζοκαρδίου, θέ-
λεις νὰ μὲ ἴδῃς, νεκρὸν!

Καὶ ὠρμησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου κλαί-
ουσα.

Ὁ Ἀχμέτ, ἐκπλακτος ἐπὶ τῆ αἰφνι-
δίᾳ ὅσον καὶ ἀριεὶ ἐξομολογήσει τῆς
νεάνιδος, ἐμεινεν ἐμβρόντητος, καὶ τοι,
διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐνόησεν
καθαρῶς τί συνέβαιναν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς
νεάνιδος.

Ὅτι ἐνόησε καλῶς ἦτο, ὅτι ἡ ἀδελ-
φὴ του ἐζήτει πρᾶγμα, ἀπαγορευόμενον
ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς θρησκείας του.

Ἐπὶ μακρὸν ἐμεινε συλλογιζόμενος περὶ
τοῦ πρακτέου καὶ ποικίλα σχέδια δια-
πλάττων.

Ἡ εἰκὼν τῆς ἀδελφῆς του, ἣν ἠγάπα
παραφόρως, μελαγχολικῆς, σοβαρᾶς, πα-
σχούσης, ὁλονὲν ἐπανάρχετο εἰς τὴν φαν-
τασίαν του.

Ἐνθεν αἱ αὐστηραὶ ἀπαγορεύσεις τοῦ
Κοράν, ἐνθεν ἡ πάσχουσα οὕτω σφοδρῶς
ἀδελφῆ, ἥτις πιθανῶς, τῆς ἐλεινῆς αὐ-
τῆς καταστάσεως ἐπιτεινομένης, νά πώ-
λετο.

Ὁ ἀγαθὸς Τούρκος εὕρισκετο ἐν δεινῇ
ἀμηχανίᾳ.

Ἐπὶ τέλους, σχηματίσας σταθερὰν τινα
ἀπόφασιν, ἠγέρθη, ἔλαβεν—ἤθελα νὰ εἶ-
πω τὸν πῖλόν του, λησμονῶν ὅτι οἱ ὀθω-
μανοὶ δὲν φέρουσι πῖλους, οὐδ' ἀποκαλύ-
πτονται μένοντες οἰκοί—καὶ ἐξῆλθε τῆς
οἰκίας μετὰ σπουδῆς.

Γ'

Ὁ Πέτρος, μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ λόφου
ἐξομολόγησιν, ἐννοεῖται ὅτι καθῆκόν του
ἐνόησε νὰ διακόψῃ τὰς εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ γέροντος Ὀθωμανοῦ ἐπισκέψεις του.

Εἶδε μὲν ὅτι τὸ πρὸς τὴν Καλλιῆ
πάθος ἦτο ἀθεράπευτον, προσέβλεπεν ὅτι ὁ
πρὸς αὐτὴν ἔρωσ τοῦ ἐμελλε νά πο-
θῆ ἀτυχῆς, ὀλέθριος ἴσως, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν
ἠδύνατο νὰ τὸν ἐκρίζωσῃ!... ἀφοῦ ἡ καρ-
δίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ἦτο καὶ ἔσεται μυστή-
ριον ἀνεζήτητον;...

Ἐν γυναικῆς! ἐὰν ἐγνωρίζετε εἰς ὅποια
μαρτύρια, εἰς ὅποια βασάνους ῥίπτετε
ἐνίοτε τοὺς ἀτυχεῖς ἀνδρας, δὲν θὰ εἴθετε
τοσοῦτον ἀσπλαγχνῆ, θὰ εἴχετε καρδίας
μᾶλλον εὐκαλάκτους, ὥτα μᾶλλον εὐ-
κοα!

Δὲν ἔχω ἀνάγκην λόγων πολλῶν, ὅπως
ἐξηγήσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου τὴν
ἀγωνίαν τοῦ δυστυχῆς ζωγράφου. Οἱ

πλείστοι ἐξ αὐτῶν—διὰ τὸ ὅτι πάντες;—διήλθον τὰς ἡδονικὰς καὶ πικρὰς ἀμα ταύτας στιγμὰς τῆς ἀγωνίας, καὶ αἱ καρδία αὐτῶν ἐπετάχονον τοὺς παλμούς των, προσεγγίζουσης τῆς μακαρίας ὥρας τῆς συνεντεύξεως.

Οἱ προεβηκότεροι τὴν ἡλικίαν ἀναγνώσται μου θὰ ἀναμνησκῶνται ἤδη τῶν στιγμῶν ἐκείνων καὶ ἀκουσίας, καὶ τοι, κατὰ τὸν μέγαν ποιητὴν, οὐδεμία «ἀλλὰ μεγαλειτέρα ὀδύνη τοῦ ἀναμνησκέσθαι τοὺς εὐδαίμονας χρόνους ἐν τῇ ἀθλιότητι» οἱ δὲ νέοι θὰ παραβάλλωσιν ἑαυτοὺς πρὸς τὸν ἥρωά μου.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα, ἐννοεῖται, ἐὰν ἔχω ἀναγνώστας καὶ ἀναγνώστριάς, πρὸς τὰς ὁποίας,—ὡς ἐξομολογήθῃ ὡς γραῖα εὐσεβῆς πρὸ εὐσάρκου καλοῦ γέρου—αἰσθάνομαι ἰδιόζουσαν συμπάθειαν.

Ἄς φαντασθῶσι λοιπὸν τὸ μέγεθος τῆς ἀγωνίας τοῦ Πέτρου, ὅστις ὅμως δὲν περιέμενε ὡραν συνεντεύξεως, ἀλλ' ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ πούγη τὴν ὥραν ταύτην, καίπερ ἀγαπῶν, ὡς ὀλίγοι ἠγάπησαν.

Ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ζωγραφικὴν κλίσις τοῦ ἐξέλιπε καθ' ὅλοκληρίαν· ἀλλ' ὄχι, σφάλλομαι, ἢ πρὸς τὴν ζωγραφικὴν κλίσις τοῦ ἠύχθη, ἐὰν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν πολλῶν εἰκόνων ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, ὅπου εὐρίσκωμεν αὐτὸν τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀλλ' εἰκόνων καὶ ζωγραφῶν μόνον τῆς Καλλιῆ.

Ἀληθῶς ὁ ἀτυχῆς ἡμῶν ζωγράφος ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ πλήρη συλλογὴν εἰκόνων διαφόρων θέσεων τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ νεάνιδος, ἣν ἐξωγράφησεν ὀρθίαν, κεκλιμένην, ἐν προσταμῇ, ἐν κατατομῇ, κεκαλυμμένην, ἀκάλυπτον, ἐν τῷ δωματίῳ, ἐπὶ τοῦ λόφου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκωμεν αὐτόν, πάλιν εἰς τὴν ζωγραφίαν εἰκόνος τῆς Καλλιῆ εἶναι ἀπασχολημένος.

Ζωγραφεῖ αὐτὴν, ἐν ἀπροσίωσιν καὶ προσοχῇ, εἰς φυσικὸν σχεδὸν μέγεθος.

Ἡ ὠραία ξανθὴ κεφαλὴ τῆς νέας εἶναι ἐν τῷ περατοῦσθαι, ἐνῷ κατωτέρω διακρίνεται τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος ἐνασχεδίῳ.

Ὁ καλλιτέχνης, σύρας καὶ τὴν τελευταίαν γραμμὴν τῆς γραφίδος του, καταλείπει τὴν πιξίδα καὶ ἐγείρεται.

Ἀποσυρθεὶς δὲ βήματα τινα πρὸς τὰ ὀπίσω, σταυρώνει τοὺς βραχίονας καὶ ὅλος ἐνθους ἀτονίζει πρὸς τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὠραίας καὶ προσφιλοῦς γυναικός.

— Δὲ! καὶ πάλιν τίποτε! ψιθυρίζει μετ' ὀλίγον ἐν ἀγανακτήσει, πάλιν τίποτε! . . . Τόσον λοιπὸν ἀνίκανος τεχνίτης εἶμαι, ὥστε νὰ μὴ δύ-

ναμαι νὰ τὴν ζωγραφίσω τελείαν, ἀγαλόν, οἷα εἶναι! . . . Ψυχρὸν καὶ ἀπαθὲς τὸ βλέμμα, ἀκομφαί οἱ ὤμοι, τραχὺ τὸ πρόσωπον, ἐνῷ ἐκείνη, ὦ Θεέ μου! εἶναι ὅλη χάρις, ὅλη μαγεία! . . . Ἔχει βλέμμα δυνάμενον νὰ παρὰσχη καὶ εἰς μάρμαρον ζῶν, ἀπαλὸν καὶ θεσπέσιον τὸ σῶμα, ἀκτινοβόλον τὸ πρόσωπον! . . . Τόσον λοιπὸν γελοῖος καλλιτέχνης εἶμαι, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ ντιγράψω εἰκόνα, ἥς τὸ πρωτότυπον ἔχω ἐδῶ! ἀνέκραξε, πλῆττων τὸ στήθος μὲ τὴν χεῖρα, ἐδῶ, ἐν τῇ καρδίᾳ μου. . . Ἀλλὰ μὴ αἱ λοιπαὶ εἶναι μᾶλλον ἐπιτυχεῖς; . . . Πανταχοῦ, πανταχοῦ ἢ αὐτὴ ἀποτυχία! ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μᾶλλον ἐξαπτόμενος. Τετέλεσται! . . .

Μεθ' ὅλον τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά μου, μεθ' ὅλους τοὺς πόνους καὶ τοὺς ἀγῶνας, οὓς ὑπέστην, σὲ ἀφίνω, ὦ θεῖα τέχνη, ἥτις μέχρι τοῦδε μὲ παρεμύθησας καὶ ἐν ἧ τσαύτην εὐρίσκον ἠδονὴν! . . . Θυσίαν ἐξίλαστήριον ἐδῶ μέσα, ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου μου, θὰ σοὶ προσφέρω τὰ ἔργα μου ἅπαντα! Ἀλλ' ὄχι, ὄχι ἅπαντα! Ἐν μόνον ἄς σωθῇ ἐκ τῆς γενικῆς καταστροφῆς. . . Ὡ θεῖέ μου! προσέθηκε, γονυπετῶν πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ γέροντος θεοῦ, τὸ ἠλπίζεις σὺ, νὰ ματαιωθῶσι τόσον οἰκτρῶς τόσα λαμπρὰ ὄνειρα!

Εἶτα δὲ ἐγερεθεὶς καὶ ἀρπάσας μαχαίριδιον, ἤρξατο κατασχίζων τινὰς τῶν εἰκόνων.

— Ἄφου μὲ ἐστέρησας, ὦ μητρικὰ φύσις, τοῦ ἱεροῦ πυρός, ὅπερ ἐμπνέει καὶ ἀναδεικνύει τοὺς μεγάλους ποιητὰς καὶ καλλιτέχνας, ἀφου οὐδὲν εἶμαι, ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸν διάβολον ἢ μετριότης! . . . Δὲν θέλω νὰ νήκω εἰς τὸν ὄχλον, εἰς τὴν ἀγέλην τῶν ζωγράφων! . . . ἀνέκραξεν.

Καὶ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἐξηκολούθει καὶ τὸ μαχαίριδιον ἐξηφάνιζε τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς εἰκόνας.

Ἀλλ' αἰφνης ἡ χεὶρ τοῦ ζωγράφου καταπίπτει βαρεῖα. Εἶχεν ἔλθῃ πρὸ εἰκόνας τῆς Καλλιῆ, μεγάλης καὶ ὄντως ὠραίας.

— Ἄχ! πῶς θὰ ἐμπήξω τὴν μάχαιραν εἰς τὸ στήθος τοῦτο; . . . ἐψιθύρισε περιλύπως κειδιῶν. Πῶς θὰ καταστρέψω τὴν εἰκόνα ἐκείνης; . . .

Ἀράγε ἐκάστη πλῆξις τοῦ ἐγχειριδίου τοῦτου δὲν θὰ καταφέρῃ τὴν αὐτὴν πληγὴν καὶ ἐπὶ τῶν στηθῶν σου, ὦ Καλλιῆ, μόνε μου ἔρωις, ἀγάπη μου, λατρεῖα μου! . . . ἀνέκραξεν ὁ ζωγράφος, γονυπετῶν πρὸ τῆς εἰκόνας ἐν ἀλλοφροσύνῃ καὶ μὲ τὰς τρίχας ὠρθωμένος.

Καὶ ἔμεινε οὕτω πρὸ τῆς εἰκόνας, ἐν θέσει ἱερείας, γονυκλινῆς καὶ μὲ

συμπαλεγμέναις τὰς χεῖρας. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπὶ πολὺ ἔμειναν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος τῆς καλῆς παρθένου.

Ἦτο ὡς νέος Πυγμαλίων πρὸ τῆς Γαλατείας του!

Ἡ διαρκὴς προσήλωσις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου παράγει ἐνίοτε παράδοξα ἀποτελέσματα.

Ἐφάνη εἰς τὸν Πέτρον ὅτι ἡ εἰκὼν ἐκινήθη, ἐμειδίασε.

— Ὡ Θεέ μου! . . . τί εἶναι τοῦτο! ἀνέκραξεν αἰφνης, ἐγειρόμενος καὶ ὀπισθοχωρῶν βήματά τινα. Ἀλλ' αὐτὴ μειδίᾳ, ἀλλ' αὐτὴ κινεῖται! . . . Ὡ Καλλιῆ μου! ὦ λατρεῖα μου! ὦ ζωὴ μου! . . . προσέθηκε παράφρων σχεδὸν ὁ Πέτρος καὶ τείνων τὰς ἀγκάλας. Ὡ! πόσον σὲ ἀγαπῶ! . . . ὦ! πόσον σὲ λατρεύω, ἄστρον μου, ἀγάπη μου, ζωὴ μου, θεά μου! . . .

Καὶ ἐν τῇ ὄρμῃ τῆς παραφορᾶς ἠθέλησε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν νεάνίδα, ἣν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνέπλασσαν ζῶσαν ἐνώπιόν του ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ δροσερᾷ καὶ ἐξαισιώτῃ καλλονῇ.

Ἐνηγκαλίσθη, ἀλλά. . . τὸ ὕφασμα! Ἦσπᾶσθη, ἀλλά. . . τὸ χροῶμα! . . .

(ἔπεται συνέχεια)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΛΑΗΣ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΜΗΤΗΡ ΠΕΝΘΟΥΣΑ

Ὡ τάλπεινα φίλη, ὦ μητὲρ δειλαίη,
Ὁ βίος σερὰ ὀδυνῶν φρικαλέα,
Ἡ γῆ δυστυχούτων θνητῶν κατοικία,
Στητῆ ἢ χαρὰ μας, αἰὼν ἢ πικρία.

Ἡ γῆ τύπος ὀργῶν, δεινῶν, ἐγκλημάτων,
Ἐν πείσματος ὥρα αὐτὴν διαπλάττων,
Τὸ ἔργον του φεῖ! ὁ Θεὸς κατηράθη. εἰ
Ἡ γῆ ἐξ ἀρχῆς δυσδαίμων ἐπλάσθη.

Ἐκ πρώτης ἡμέρας ἡ μήτρα πληροῦται
Οὐδεὶς ὁ μὴ κλαίων, ὁ βίος θολοῦται,
Στογνὴ συμφορὰ ἐπὶ πᾶν ἐξετάθη
Καὶ ἤρξαντο ἄδου καὶ πόνου καὶ πάθη.

Ὀργῆς ἀμειλίχτου ὁ ἄνθρωπος ὅσμη
Ὀδεῖσι βεβαίως πρὸς ἄχαρι μνημα,
Δεινῶν ὑφιστάμενος μαύρας θυέλλας,
Χαρῆς ἀληθοῦς οὐδαμοῦ βλέπων σίλας,

Ὅχι ἀλλοχου! ἀλλ' ἔδω τιμωρία
Ὁ ἄδης ἀπλοῦται, βασάνων ἐστία!
Ἡ μήτηρ κενθούσα θὰ κλάσῃ μὲ γόνυ,
Πλὴν τίς θὰ τῇ δώσῃ τὸ τέκνον τ' ἀδῶν;

Οὐδεὶς!.. μάτην, μάτην οἱ τόσοι τῆς ἥρηναι!
Ἄφατος, ἀτέρμων αὐτῆς ἡ ὀδύνη,
Δακρύων φεῖ! πλήμμουρα αὐτὴν περιλούει,
Οὐδεὶς πλὴν τὴν ἐλέει, οὐδεὶς τὴν ἀκούει..